

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: **a) M. H. A., b) H. A. A.**, zast. ustanoveným opatrovníkem JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Oveňecká 78/33, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2020, č. j. 32 A 24/2020 - 41,**

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2020, č. j. 32 A 24/2020 - 41, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 4. 3. 2020, č. j. KRPB-53536-24/ČJ-2020-060022-Z a č. j. KRPB-53538-23/ČJ-2020-060022-Z, **se ruší.**
- III. Žalobcům **se** náhrada nákladů řízení **ne p ř i z n á v á .**
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného opatrovníka JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., advokáta se sídlem Oveňecká 78/33, Praha, **se u r č u j e** částkou 12 730 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhali zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla

zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutím žalované ze dne 4. 3. 2020, č. j. KRPB-53536-24/ČJ-2020-060022-Z a č. j. KRPB-53538-23/ČJ-2020-060022-Z (výrok I.); těmito rozhodnutími žalovaná zajistila stěžovatele za účelem jejich předání do jiného členského státu Evropské unie podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Výroky II. a III. rozhodl krajský soud o nákladech řízení.

[2] Stěžovatelé pochází ze syrského města Kámišlí, které opustili asi dva měsíce před svým zajištěním. Odjeli za pomoci převaděčů přes Turecko, Řecko, Albánii, Kosovo, Srbsko. Ze Srbska se snažili dostat do Maďarska, což se jim však nepodařilo, proto se seznámili se skupinkou běženců a s převaděčem, který jim poradil cestu do Rakouska. Nejprve přešli do Rumunska, kde je kontrolovala policie – dle jejich slov se k nim nechovala hezky, zavřela je na 4 dny, vzala jim otisky prstů a museli podepsat nějaké dokumenty („*násilím nás donutili podat žádost o azyl*“). Stěžovatel a) byl dokonce zbit. Po propuštění se připojili k další skupině běženců a převaděč je odvezl do Rakouska. Ve Vídni si obstarali jízdenku do Berlína, kontrolovala je však policie, opět jim sejmuli otisky prstů „*a dali nám nějaké papíry, kde bylo, že musíme do 14 dní opustit Rakousko.*“ Když je policie propustila, šli opět na nádraží a znovu si koupili jízdenku do Berlína. Ve vlaku v Břeclavi je kontrolovala Policie České republiky, která je dne 3. 3. 2020 zajistila nejprve podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Následujícího dne (4. 3. 2020) je zajistila napadenými rozhodnutími za účelem jejich předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

[3] V rozhodnutích o zajištění žalovaná uvedla, že oba stěžovatelé požádali v jiném členském státě Evropské unie o mezinárodní ochranu – a to v Rumunsku a v Rakousku. To vyplynulo jednak z tvrzení stěžovatelů (v Rumunsku byli donuceni podat žádost o azyl) a jednak z porovnání otisků prstů v systému EURODAC, kde byla nalezena shoda. Stěžovatelé u sebe měli dále dokument – dle žalované se jednalo o výzvu k podání opravného prostředku po zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu v Rakousku, přičemž žalovaná následně prověřením u rakouských orgánů ověřila, že stěžovatelé jsou vedeni jako žadatelé o azyl také v Rakousku.

[4] Jelikož stěžovatelé od počátku zdůrazňovali svůj úmysl odjet do Německa za svými příbuznými, přičemž po celou cestu ze Sýrie využívali zkušeností převaděčů, státní hranice přecházeli mimo hraniční přechody a bez cestovních dokladů, dospěla žalovaná k závěru, že existuje vážné nebezpečí jejich útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Okolnosti projednávané věci přitom znemožňovaly uložení mírnějších opatření, neboť stěžovatelé nemají v České republice žádné ubytování ani příbuzné, nedisponují finančními prostředky (u sebe měli pouze několik desítek euro) a návrat do Rumunska či Rakouska výslovně odmítli. K potenciální možnosti předání žalovaná uvedla, že jeho realizací nebude zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatelů, neboť zde nemají vytvořeny žádné vazby, v České republice byli oba poprvé.

pokračování

[5] V další části rozhodnutí se žalovaná zabývala systémovými nedostatky azylových řízení zemí, kde stěžovatelé žádali o mezinárodní ochranu, tj. jak Rumunska, tak i Rakouska. V obou napadených rozhodnutích shodně uvedla: „*První zemí, kde jmenovaný požádal o mezinárodní ochranu, je Rumunsko. Proto správní orgán důkladněji zjišťoval, zda nejsou zveřejněny informace, které by dokládaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku.*“ Poté žalovaná vyjmenovala zprávy, které pro účely posouzení systémových nedostatků prostudovala, a uvedla, že v žádné z nich nejsou uvedeny informace o tom, že by byly zjištěny systémové nedostatky rumunského azylového řízení. Zdůraznila, že v Rumunsku požádalo v roce 2015 o azyl 1260 cizinců, což dle jejího názoru dokládá, že uprchlíci nemají obavy z rumunského azylového řízení. Ve vztahu k Rakousku odkázala na informace Ministerstva vnitra, které popisují průběh azylového řízení v Rakousku.

[6] Pokud jde o dobu zajištění, vycházela žalovaná zejm. ze lhůt, kterými jsou státy při předávání cizinců podle nařízení Dublin III vázány. Oba stěžovatele proto zajistila na 33 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[7] Proti rozhodnutím žalované podali stěžovatelé prostřednictvím Organizace pro pomoc uprchlíkům žalobu, ve které uvedli několik okruhů námitek. První okruh námitek byl zaměřen na zájem nezletilého dítěte – žalovaná v napadených rozhodnutích vůbec nezohlednila fakt, že v době zajištění stěžovatel b) nedovršil 18 let. Další okruh námitek stěžovatelé zaměřili vůči potencialitě svého předání. Zdůraznili, že žalovaná v napadených rozhodnutích vycházela ze zastaralých zpráv o Rumunsku, aniž by se fakticky systémovými nedostatky zabývala – toto posouzení ustalo na pouhých odkazech na jednotlivé zprávy, aniž by při zkoumání systémových nedostatků byly zohledněny individuální okolnosti projednávané věci, zejm. pak nezletilost stěžovatele b). Také zdůraznili, že žalovaná v napadených rozhodnutích nijak nespecifikovala, do kterého členského státu budou stěžovatelé předáni – zda do Rumunska, či Rakouska. Mělo být přitom využito mírnějších opatření a stěžovatelé mohli být umístěni v některém z pobytových středisek, které by více vyhovovalo potřebám nezletilého stěžovatele b). Současně namítali nemožnost svého předání s ohledem na počínající epidemii onemocnění Covid-19. Dle jejich názoru již v době zajištění vyvstala důvodná pochybnost o realizaci předání, neboť řada dublinských transferů byla členskými státy pozastavena. Jelikož byla zásadně omezena možnost vycestovat z České republiky, odpadlo také vážné nebezpečí útěku stěžovatelů, které však bylo důvodem jejich zajištění.

[8] Krajský soud žalobu stěžovatelů podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[9] V napadeném rozsudku uvedl, že zájem nezletilého stěžovatele b) byl žalovanou zohledněn dostatečně tím, že stěžovatelé byli zajištěni společně – oba byli umístěni do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, které odpovídá potřebám rodin s nezletilými dětmi. Nezletilý stěžovatel b) byl po celou dobu se svým starším bratrancem, oba shodně uváděli, že stěžovatel a) je za nezletilého odpovědný, a proto nebyl stěžovatel b) považován za nezletilého bez doprovodu, u kterého jsou možnosti zajištění podstatně omezené. Ze stejného důvodu nepovažoval ani krajský soud stěžovatele za zvlášť zranitelné osoby.

Krajský soud proto uvedl, že „žalovaná brala v potaz nejlepší zájem dítěte, když vyhověla žalobcům a ubytovala je společně.“

[10] Ve vztahu k potencialitě jejich předání krajský soud uvedl, že v okamžiku vydání napadených rozhodnutí byli stěžovatelé vedeni jako žadatelé o azyl ve dvou státech Evropské unie – v Rumunsku a v Rakousku. Z odůvodnění napadených rozhodnutí je však zřejmé, že stěžovatelé budou předáni do Rumunska, přičemž právě tomuto státu žalovaná věnovala větší prostor. Rozhodnutí o zajištění vydává žalovaná v časovém presu, proto nelze na jeho odůvodnění klást přehnané nároky. Podrobněji zkoumá azylové řízení konkrétní země Ministerstvo vnitra v rozhodnutí o samotném předání cizinců. Stěžovatelé výslovně systémové nedostatky ve správním řízení nenamítali, přičemž Rumunsko je považováno za bezpečnou zemi, proto podle krajského soudu postačovalo souhrnné konstatování žalované o neexistenci poznatků, které by nasvědčovaly systémovým nedostatkům. A přestože situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku může být dle krajského soudu v současné době citlivá, systémové nedostatky azylového řízení neshledal ani sám krajský soud. Uzavřel proto, že závěry žalované jsou přiměřeně podloženy citovanými zprávami, jejichž obsah stěžovatelé výslovně nezpochybnili.

[11] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že mělo být využito mírnějších opatření. Stěžovatelé cestovali se Sýrie za pomoci převaděčů, mimo hraniční přechody a nedisponovali cestovními doklady, ani větší finanční hotovostí. Nebylo proto možné uvažovat o uložení mírnějších opatření, neboť u obou stěžovatelů vážné nebezpečí útěku skutečně hrozilo. Na tom neměnilo nic ani to, že byla v důsledku epidemie onemocnění Covid-19 omezena možnost cestování a uzavřeny hraniční přechody, neboť stěžovatelé od samého počátku přecházeli státní hranice právě mimo tyto přechody za pomoci převaděčů. Krajský soud dále odkázal na úřední záznamy obsažené ve správních spisech, podle kterých žalovaná vycházela z informací sdělených Ministerstvem vnitra – to výslovně potvrdilo, že probíhají úkony směřující k předání stěžovatelů. Žalovaná tak neměla žádný důvod k pochybnostem ohledně skutečné realizace jejich předání.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[12] Výrok I. rozsudku krajského soudu (kterým byla zamítnuta jejich žaloba) napadli stěžovatelé kasační stížností, ve které rozporovali hodnocení krajského soudu. Znovu zdůraznili, že v rozhodnutích o zajištění žalovaná zcela ignorovala fakt, že stěžovatel b) byl v době zajištění nezletilý. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nahradil úvahu žalované ohledně nejlepšího zájmu dítěte, která v rozhodnutích o zajištění zcela chyběla. Posouzení nejlepšího zájmu dítěte musí být komplexní a rozhodně jej nelze zredukovat na požadavek společného ubytování, aniž by byly zohledněny další okolnosti. Zajištění nezletilého cizince není nikdy v jeho nejlepším zájmu, proto bylo zcela namístě využít mírnějších opatření, příp. umístit stěžovatele do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, kde nejsou přítomny vězeňské prvky jako v zařízení pro zajištění cizinců. Teprve poté, co je prokázáno, že mírnější opatření nelze účinně uplatnit, lze přistoupit k zajištění, musí se však jednat o opatření *ultima ratio*. Žalovaná proto měla aktivně zkoumat možnosti mírnějších opatření. Oba stěžovatelé pocházejí z válečné oblasti a nesou si s sebou silná traumata, pročež je nezbytné na ně nahlížet jako na zvlášť zranitelné osoby. Nezohledněním nejlepšího zájmu dítěte žalovaná zatížila rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, což krajský soud aproboval.

pokračování

[13] Dále stěžovatelé zdůraznili, že pojem „*vážné nebezpečí útěku*“ je v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vymezen natolik široce, že k zajišťování cizinců dochází prakticky vždy, resp. dochází k automatickému zajišťování osob, na které se vztahuje nařízení Dublin III. V případě stěžovatelů přitom vážné nebezpečí útěku dáno nebylo. Přestože sdělili, že jejich přáním je dostat se do Německa, neznamená to, že by nerespektovali případné rozhodnutí o předání do jiného členského státu.

[14] Ve vztahu k systémovým nedostatkům azylového řízení v Rumunsku stěžovatelé zopakovali svou osobní zkušenost v této zemi – čtyři dny byli ponecháni bez jídla, byl na ně vyvíjen fyzický nátlak, aby si nechali sejmout otisky prstů a zaregistrovali svou žádost o azyl, stěžovatele a) dokonce zbili, což vyústilo v omezenou hybnost jeho ruky. Již tato osobní zkušenost vypovídá o nedostacích rumunského azylového řízení. Neexistence systémových nedostatků musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v dané zemi, příp. v dalších podkladech založených ve spise. Krajský soud přitom výslovně připustil existenci těchto nedostatků, neboť situaci v Rumunsku označil za „*citlivou*“. Stěžovatelé odkázali na aktuálnější zprávy o stavu azylového řízení v Rumunsku, bylo proto nezbytné se s těmito zprávami vypořádat.

[15] Závěrem stěžovatelé namítali, že reálnost jejich předání do Rumunska byla od samého počátku s ohledem na probíhající epidemii nejistá, jejich zajištění proto bylo pro absenci účelu nezákonné. Nemožnost předání se později také potvrdila, neboť na konci dubna byli stěžovatelé ze zajištění propuštěni.

[16] Ze všech těchto důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud „*napadené rozhodnutí a rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.*“

[17] Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelé jsou zastoupeni ustanoveným opatrovníkem – advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Podstatou věci je otázka zákonnosti zajištění stěžovatelů za účelem jejich předání do jiného členského státu Evropské unie. K zajištění stěžovatelů přistoupila žalovaná poté, co provedla pobytovou kontrolu v prostoru vlakového nádraží v Břeclavi. Dospěla přitom k závěru, že jsou naplněny předpoklady uvedené v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který zní takto:

„Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se

již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území;“ (pozn. zdůraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).

[21] Tato úprava vychází z čl. 28 nařízení Dublin III. Požádal-li cizinec v jiném členském státě o mezinárodní ochranu a vstoupil-li nebo pobýval-li na území České republiky neoprávněně, zajistí jej policie na dobu nezbytně nutnou za účelem jeho předání, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku a pokud zvláštní opatření za účelem jeho vycestování nelze účinně uplatnit – v tomto případě je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení, viz § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců.

[22] Vymezení pojmu „vážné nebezpečí útěku“ navazuje právě na čl. 28 odst. 2 a čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III. Zákon o pobytu cizinců pak v § 129 odst. 4 stanovuje objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku, přičemž tato kritéria byla do uvedeného zákona doplněna novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. s účinností ode dne 18. 12. 2015 (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 314/2015 Sb., sněmovní tisk č. 463/0, 7. volební období, 2013 – 2017, digitální repozitář, www.psp.cz). Bez zákonem vymezených objektivních kritérií byl čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III neaplikovatelný – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 10 Azs 122/2015 - 150, č. 3602/2017 Sb. NSS, a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 15. 3. 2017, *Al Chodor a další*, věc C-528/15. Každé omezení osobní svobody totiž představuje natolik silný zásah do práv jednotlivce, že musí být stanoveno zákonem a musí respektovat podstatu práva na osobní svobodu a zásadu proporcionality. Vymezením těchto objektivních kritérií se tak institut zajištění za účelem předání podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III stal realizovatelným.

[23] Pravomoc rozhodnout o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (tj. státu, do kterého bude cizinec následně předán) svěřil zákonodárce Ministerstvu vnitra, nikoli žalované – viz § 8 písm. b) a c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná má pouze pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být do příslušného členského státu předána. Zajištění cizince totiž není účelem samo o sobě – jedná se o prostředek k dosažení cíle, kterým je v tomto případě předání do jiného členského státu Evropské unie.

[24] Samotné řízení o zajištění je svou povahou velmi krátké. A jakkoliv je tzv. dublinský systém založen na principu, že žadatel má právo na věcné posouzení své žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze v jednom členském státě EU, v době zajišťování cizince ještě nemusí být postaveno na jisto, do kterého z členských států bude cizinec následně předán – to ostatně výslovně připustil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS (bod 26). Žalovaná proto nepochybila, když v napadených rozhodnutích o zajištění výslovně uváděla jak Rumunsko, tak i Rakousko, neboť v obou těchto státech stěžovatelé dle jejich zjištění žádali o mezinárodní ochranu (stěžovatelé tvrdili, že byli donuceni podat žádost o

pokračování

mezinárodní ochranu v Rumunsku, což potvrdila také shoda v systému pro srovnání otisků prstů žadatelů o azyl – systém EURODAC; o podání žádosti o mezinárodní ochranu v Rakousku se žalovaná dozvěděla na základě dokumentů, které měli stěžovatelé u sebe v době zajištění). Oba státy tedy byly v době zajištění hypoteticky příslušnými státy k převzetí stěžovatelů.

[25] Nejvyšší správní soud však musel stěžovatelům přisvědčit v tom, že žalovaná v rozhodnutích o zajištění zcela opomněla zohlednit skutečnost, že stěžovatel b) byl v době zajištění nezletilý. Tuto skutečnost žalovaná fakticky v obou napadených rozhodnutích zamlčela a v úvahách ohledně potenciální možnosti jejich předání věk stěžovatele b) vůbec nezohlednila. Jednalo se přitom o skutečnost, která byla žalované od samého počátku známá, tuto skutečnost žalovaná nijak nerozporela – o nezletilosti stěžovatele b) tedy nebylo pochyb. Nejedná se přitom o pouhou formalitu, kterou by bylo možno tolerovat, jak by se mohlo na první pohled zdát. Věk zajišťovaných cizinců je důležitým faktorem, který současně žalovanou co do možnosti jejich zajištění v některých případech výrazně limituje.

[26] Je-li totiž zajišťovanou osobou nezletilý cizinec bez doprovodu, jsou možnosti jeho zajištění velice omezené. V takovém případě je žalovaná oprávněna nezletilého cizince bez doprovodu zajistit za účelem předání pouze v případě, existuje-li důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je-li to v jeho zájmu v souladu s Úmluvou o právech dítěte (srov. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), příp. do doby, než zjistí jeho skutečný věk, existují-li důvodné pochybnosti, že jde o nezletilého cizince bez doprovodu (k zajištění nezletilých cizinců bez doprovodu, u kterých existují pochybnosti ohledně jejich věku, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020 - 46, č. 4058/2020 Sb. NSS).

[27] V případě zletilých cizinců a nezletilých s doprovodem není žalovaná co do možnosti jejich zajištění omezena pouze na existenci nebezpečí ohrožení státu či vážného narušení veřejného pořádku (příp. do doby zjištění skutečného věku). Rozhodně však nelze říci, že věk zajišťovaných cizinců není z hlediska jejich zajištění podstatný. Přestože nezletilý cizinec „putuje“ po státech Evropské unie s doprovodem, stále se jedná o nezletilého (dítě), u něhož je při jakékoli činnosti, která se ho týká, nutno jako přední hledisko vnímat právě jeho nejlepší zájem – viz čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.). To platí tím spíše, jde-li o tak zásadní zásah do práv, jako je omezení (a v některých případech zajištění dokonce zbavení) osobní svobody.

[28] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovatele b) nebylo možné považovat za nezletilého bez doprovodu. Jednalo se sice o nezletilého, avšak oba stěžovatelé shodně uváděli, že jsou bratřenci, stěžovatel a) se o nezletilého stěžovatele b) stará a je za něj odpovědný, přičemž celou cestu ze Sýrie absolvovali společně. Důvody zajištění stěžovatele b) proto nebyly omezené, jako v případě nezletilých cizinců bez doprovodu (viz výše). Nejvyšší správní soud je pak s krajským soudem ve shodě také v tom, že v případě stěžovatelů bylo dáno vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatelé od počátku vyjadřovali svůj úmysl dostat se za příbuznými do Německa, překračovali hranice států v rámci Evropské unie za pomoci převaděčů mimo hraniční přechody a nevyčkali rozhodnutí o svých žádostech o mezinárodní ochranu v Rumunsku (a poté ani v Rakousku). Z jednání stěžovatelů byl

tedy zjevný jejich úmysl nesetrvat v České republice a pokračovat v cestě do Německa. Nejednalo se proto o automatické zajištění pouze na základě toho, že se na stěžovatele vztahovalo nařízení Dublin III. Žalovaná naopak v rozhodnutích jasně popsala, co považovala z hlediska vážného nebezpečí útěku za podstatné, a proč nemohlo být využito mírnějších opatření. Také Nejvyšší správní soud uvádí, že u cizinců, kteří postupují obdobně jako stěžovatelé (stanoví si cílovou zemi v Evropské unii, do které se snaží dostat nezákonnými způsoby prostřednictvím převaděčů, kterým za umožnění cesty zaplatí předem sjednanou částku, a přechází státní hranice mimo oficiální hraniční přechody), bude vážné nebezpečí útěku zpravidla dáno.

[29] Nejvyšší správní soud se ovšem s krajským soudem rozchází v náhledu na otázku zohlednění nejlepšího zájmu dítěte při hodnocení potenciality předání stěžovatelů, tj. při úvaze o možnosti naplnění samotného účelu jejich zajištění. Přestože zajištění nezletilých osob není vyloučeno, z povahy věci je podřízeno přísnějším podmínkám než zajištění zletilých cizinců. A i když měl stěžovatel b) v době zajištění 17 let, stále se jednalo o dítě ve smyslu mezinárodních standardů, které je Česká republika povinná dodržovat (přiměřeně srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018 - 60, č. 3876/2019 Sb. NSS). Zajištění takové osoby musí být poslední možností, která musí být časově omezená (přiměřeně srov. rovněž rozsudek Evropského soudu pro lidská práva *Abdullahi Elmi a Aweys Abubakar proti Maltě*, stížnost č. 25794/13 a 28151/13). Na dodržování přísnějších požadavků s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte klade důraz rovněž Ústavní soud (viz např. náleze ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14, N 72/85 SbNU 277).

[30] Skutečnost, že stěžovatel b) byl v době zajištění nezletilý, žalovaná zcela ignorovala. Z výše citovaného je však zřejmé, že žalovaná byla naopak povinná v napadených rozhodnutích zohlednit zájem nezletilého stěžovatele b) – byla tedy povinná na věc nazírat optikou, která bude v co největší míře respektovat potřeby nezletilých dětí. To jinými slovy znamená, že při hodnocení potenciality předání stěžovatelů do Rumunska (příp. do Rakouska) se žalovaná měla zabývat nejen obecnými aspekty rumunského (příp. rakouského) azylového řízení, ale měla se zaměřit právě na specifika těchto řízení ve vztahu k nezletilým žadatelům o mezinárodní ochranu. Měla tedy zkoumat zejm. to, jaké jsou podmínky přijetí nezletilých žadatelů o azyl, jakým způsobem je v příslušném státě s nezletilými zacházeno, jaké jim je poskytováno ubytování, zda je vůbec zajištěna reálná možnost společného ubytování s jejich doprovodem a zda toto ubytování odpovídá potřebám nezletilých dětí a jejich rodin, případně zda s sebou podmínky v daném státě nenesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, což je logicky potřeba vzhledem k nezletilému hodnotit citlivěji. Teprve na základě těchto informací měla žalovaná posoudit, zda je předání nezletilého stěžovatele b) a jeho doprovázejícího stěžovatele a) alespoň potenciálně možné. Žalovaná však namísto toho v rozhodnutích o zajištění stěžovatelů pouze vyjmenovala, z jakých zpráv vycházela, a uvedla, že jí nejsou známy žádné překážky realizace předání stěžovatelů, aniž by se alespoň minimálním způsobem reagovala na věk stěžovatele b).

[31] Nejvyšší správní soud netvrdí, že by předávání cizinců do Rumunska (příp. také do Rakouska) nebylo z hlediska tzv. systémových nedostatků možné, resp. že by bylo *a priori* vyloučené. Ve své judikatuře se naopak k situaci v Rumunsku opakovaně vyjadřoval

pokračování

v tom smyslu, že z obecných informací nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné v obecné rovině zajistit adekvátní podmínky žadatelům o mezinárodní ochranu, a že by tedy bylo namístě vždy aktivovat čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 – 30, ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 123/2018 – 26 a ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 – 37). Nicméně s ohledem na Úmluvu o právech dítěte nelze připustit, aby žalovaná skutečnost o nezletilosti zajišťovaného cizince v rozhodnutí o zajištění zamlčela a nijak ji v tomto rozhodnutí nezohlednila. Dlužno pak připomenout, že Nejvyšší správní soud toto pochybení žalované nevytýká poprvé – viz rozsudky ze dne 22. 4. 2020, č. j. 4 Azs 248/2019 – 65, či ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 230/2019 – 60, v nichž se stejně kriticky vyjádřil k tomu, že žalovaná při rozhodování o zajištění a o prodloužení zajištění cizinců za účelem předání nezohlednila nezletilost jednoho z nich.

[32] Navíc, stěžovatelé od samého počátku uváděli skutečnosti, kterými poukazovali na individuální zásah do svých práv, ke kterému mělo dojít při jejich pobytu v Rumunsku. Při podání vysvětlení dne 4. 3. 2020 totiž žalované uvedli, že rumunská policie se k nim chovala nevybíravým způsobem, ponechala je 4 dny v jedné místnosti, stěžovatele a) dokonce zbila, což mělo vyústit v omezenou hybnost jeho ruky, a násilím je donutila podepsat žádost o mezinárodní ochranu. Také k těmto skutečnostem měla žalovaná povinnost se v napadených rozhodnutích v rámci úvahy o potencialitě předání vyjádřit. S absolutní povahou zákazu nelidského a ponižujícího zacházení není slučitelné, aby členské státy od skutečného a prokazatelného rizika nelidského či ponižujícího zacházení žadatele o azyl odhlížely pod záminkou, že nevyplyvá ze systémového nedostatku v příslušném členském státě (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 2. 2017, C-578/16 PPU, *C. K. a další*, a také již citovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 Azs 73/2017 – 29, či nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2021, č. j. 5 Azs 114/2018 – 63).

[33] Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaná byla povinna zabývat se nejen existencí systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí stěžovatelů v jiném členském státě (v Rumunsku) – a to s ohledem na individuální okolnosti jejich případu (zejm. jejich věk), ale také případnými individuálními riziky, kdy by vzhledem k okolnostem případu již samo přemístění představovalo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Prosté odkazy žalované na zprávy o Rumunsku (resp. jejich vyjmenování) a údaje o tom, kolik cizinců požádalo v tomto státě v roce 2015 o azyl, nevypovídají s ohledem na konkrétní situaci stěžovatelů v podstatě vůbec o ničem. Přestože těžiště posuzování překážek předání a systémových nedostatků azylového řízení, stejně jako individuálních rizik, musí ležet až v následném řízení o předání vedeném Ministerstvem vnitra, nikoli v řízení o zajištění, ve kterém je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení, přičemž žalovaná zpravidla zkoumá uvedené překážky jen v rozsahu, zda není účel zajištění *a priori* vyloučen, tvrdí-li stěžovatelé skutečnosti, které jsou s ohledem na riziko nelidského a ponižujícího zacházení relevantní, je zcela namístě po žalované požadovat, aby k tvrzeným skutečnostem zaujala jistý postoj. Nelze totiž na druhou stranu připustit ani to, že skutečnosti podstatné z hlediska možnosti předání zajišťovaných cizinců bude žalovaná v rozhodnutí o zajištění zcela ignorovat, jsou-li jí v době zajištění známy, a spoléhat tak na to, že budou zohledněny následně v samotném rozhodnutí o předání. Stále je nutno mít na paměti, že zajištění představuje citelný zásah do práv jednotlivce, což musí mít odraz v napadeném rozhodnutí.

[34] Žalovaná v době zajištění věděla, že stěžovatel b) je nezletilý; z výpovědí stěžovatelů také věděla, jakou mají osobní zkušenost se státními orgány v Rumunsku. A přestože tyto skutečnosti uvedla na str. 2 a 3 napadených rozhodnutí, jednalo se pouze o popis toho, co stěžovatelé při podání vysvětlení dne 4. 3. 2020 uvedli. Úvaha žalované týkající se stěžovateli tvrzených skutečností není v rozhodnutích o jejich zajištění žádná. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že přestože žalovaná potenciální možnost předání stěžovatelů zcela neopomněla, jednalo se o posouzení ryze obecné, aniž by reagovalo na podstatné skutečnosti týkající se stěžovatelů – zejm. věk stěžovatele b) a předchozí události, kterým byli stěžovatelé v Rumunsku vystaveni. Hodnocení možných překážek samotného účelu zajištění (zde: předání do jiného členského státu Evropské unie) přitom musí reagovat alespoň v určité minimální přijatelné míře na individuální okolnosti zajišťovaných cizinců.

[35] Pro výše uvedené nedostatky bylo namístě, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil. Namísto toho se však pokusil nahradit chybějící úvahy žalované (zejm. ohledně zájmu nezletilého) svým vlastním odůvodněním, což odporuje kasačnímu principu, na kterém je správní soudnictví vystaveno. Nadto úvaha krajského soudu vycházela z chybného předpokladu o tom, kdo rozhoduje o umístění zajišťovaných cizinců do konkrétního zařízení, viz dále. Ani rozsudek krajského soudu proto nemohl v tomto přezkumu obstát.

[36] Zařízení pro zajištění cizinců provozuje organizační složka státu zřízená Ministerstvem vnitra – a sice Správa uprchlických zařízení, která současně také určuje, do kterého konkrétního zařízení policie po nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění cizince dopraví (§ 130 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). To jinými slovy znamená, že umístění stěžovatelů do konkrétního zařízení vůbec není a nebylo v pravomoci žalované, byť v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedla, že stěžovatelé budou umístěni společně. Proto také nebylo možné akceptovat úvahu krajského soudu spočívající v tom, že žalovaná umístěním stěžovatelů v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová dostatečně zohlednila zájem nezletilého stěžovatele b), neboť žalovaná o jejich umístění do tohoto zařízení vůbec nerozhodovala. Skutečnost, že stěžovatelé byli společně umístěni právě do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, byla sice důsledkem toho, že stěžovatel b) byl v době zajištění nezletilý a cestoval se svým rodinným příslušníkem, přičemž toto zařízení je určeno pro zajištění rodin s dětmi, žen a nezletilých cizinců, to však nelze s ohledem na již uvedené přičítat žalované. Její povinností bylo zohlednit věk stěžovatelů a jejich individuální situaci zejm. při posuzování potenciální možnosti jejich předání, resp. systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku a případných individuálních rizik.

[37] Pokud jde o námitku stěžovatelů, že měli být ubytováni v pobytovém středisku určeném pro žadatele o mezinárodní ochranu (nikoli v zařízení pro zajištění cizinců, ve kterém jsou přítomny silné bezpečnostní prvky), uvádí Nejvyšší správní soud následující. Bezpečnostní prvky jsou z povahy věci v určité míře nezbytné ve všech zařízeních určených pro zajištění cizinců. Již samotné zajištění za účelem předání je výsledkem úvahy, že mírnější opatření nelze účinně uložit, neboť existuje vážné nebezpečí útěku zajišťovaných cizinců. Bez bezpečnostních prvků by zajištění cizinců v těchto zařízeních postrádalo svůj smysl, neboť nebezpečí jejich útěku by nebylo nijak eliminováno. Samotnou přítomnost těchto prvků proto nelze považovat za nepřiměřené opatření, a to ani ve vztahu k nezletilým cizincům pobývajícím v těchto zařízeních.

pokračování

[38] Nad rámec uvedeného pak Nejvyšší správní soud odkazuje na své dva rozsudky ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020 - 46, č. 4058/2020 Sb. NSS, a č. j. 9 Azs 63/2020 - 96, č. 4059/2020 Sb. NSS, body 61 a 30, v nichž shodně uvedl: „Jednoduše řečeno, jde-li cizinci o to, že neměl či nemá být zajištěn a naopak má být ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn, má možnost podat žalobu proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Ostatně jinak to ani nejde, neboť platí, že bez rozhodnutí není zajištění. Nicméně při samotném výkonu zajištění v konkrétním zařízení podléhá cizinec mnoha režimovým opatřením, která se zpravidla dějí formou faktických úkonů, proti kterým se lze bránit tzv. zásahovou žalobou podle § 82 s. ř. s. Uvedené je nutno důsledně rozlišovat tak, aby se jednotlivé instituty ochrany práv nepřekrývaly a současně zůstal zachován účinný soudní přezkum zajištění cizince, jehož předpokladem je uvědomění si toho, proti čemu zajištěný cizinec vlastně brojí, resp. čeho chce dosáhnout (propuštění ze zajištění anebo změny podmínek výkonu zajištění, příp. určení, že tyto podmínky byly nezákonné).“ Pokud jde tedy o podmínky pobytu stěžovatelů v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, příp. porušení některých z režimových opatření, míjí se tato námitka s podstatou souzené věci.

[39] Ve vztahu k poslední námitce stěžovatelů, týkající se nemožnosti jejich předání z důvodu probíhající epidemie onemocnění Covid-19, Nejvyšší správní soud uvádí, že ji důvodnou neshledal. Žalovaná ohledně realizace předání průběžně komunikovala s Ministerstvem vnitra, které dne 10. 3. 2020 potvrdilo, že tzv. dublinské řízení bylo zahájeno, a dne 24. 3. 2020 žalovanou informovalo o souhlasu Rumunska s přijetím stěžovatelů, přičemž realizace předání se měla v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III uskutečnit do 6 týdnů. Dne 2. 4. 2020 (tj. před uplynutím doby zajištění) žalovaná opět kontaktovala Ministerstvo vnitra ohledně realizace předání, a to právě z důvodu probíhající epidemie (viz úřední záznamy na č. l. 57 a 61 správních spisů). I tehdy Ministerstvo vnitra žalované potvrdilo, že úkony k realizaci předání nadále probíhají. Z toho důvodu také žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění stěžovatelů o 27 dnů (rozhodnutí ze dne 2. 4. 2020, č. j. KRPB-53536-42/ČJ-2020-060022-Z a č. j. KRPB-53538-38/ČJ-2020-060022-Z). Žalovaná proto nemohla mít v době zajištění stěžovatelů pochyb o tom, že jejich předání i přes probíhající epidemii proběhne.

V. Závěr a náklady řízení

[40] Ve světle všech shora uvedených skutečností Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu (výrok I.).

[41] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám, než rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil (výrok II.).

[42] Nejvyšší správní soud však současně nevyslovil, že se žalované věc vrací k dalšímu řízení, neboť rozhodnutí o zajištění za účelem předání je prvním úkonem v řízení – viz §

129 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců. Neexistují proto řízení, ve kterých by mělo a mohlo být pokračováno (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 - 34, č. 2757/2013 Sb. NSS).

[43] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (viz ustanovení § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s.). V nyní projednávané věci však stěžovatelé kasační stížností napadli pouze výrok I. rozsudku krajského soudu, kterým byla jejich žaloba zamítnuta. Nicméně výroky II. a III. o nákladech řízení jsou závislé právě na úspěchu žaloby, a proto musel Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 3 části za středníkem s. ř. s. zrušit i tyto výroky rozsudku krajského soudu a rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení o žalobě, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (viz § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud tak rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[44] Neúspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatelé byli na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci úspěšní. Z obsahu soudních spisů je však patrné, že stěžovatelům žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že jim náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

[45] V řízení o žalobě byli stěžovatelé zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, která právo na odměnu za zastupování nemá, neboť nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. A jde-li o právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, je třeba doplnit, tyto jí v souvislosti se zastupováním stěžovatelů v řízení o žalobě, která byla podaná prostřednictvím žalované, nevznikly. V řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 7. 2020, č. j. 5 Azs 166/2020 - 38, ustanovil stěžovatelům podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. opatrovníka – advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., neboť skutečný pobyt stěžovatelů není znám. Podle § 140 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování v tomto případě stát, přičemž podle těchto ustanovení je nutné vycházet z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[46] Advokátní tarif dříve (ve znění do 19. 11. 2019) obsahoval v § 9 odst. 5 pravidlo, podle kterého se za tarifní hodnotu při výkonu funkce opatrovníka ustanoveného soudem účastníku řízení, jehož pobyt není znám, považovala částka 1000 Kč. Ústavní soud nálezem ze dne 24. 9. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 4/19, č. 302/2019 Sb., zrušil část tohoto ustanovení, a to právě ve slovech „*jehož pobyt není znám*“, neboť v této části dané ustanovení nevyhovělo testu proporcionality. Od vyhlášení tohoto nálezu je proto v tomto případě potřeba vycházet z § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu.

[47] Ustanovený opatrovník – advokát JUDr. Matiaško učinil ve věci dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (příprava a převzetí

pokračování

zastoupení, doplnění kasační stížnosti). Za každý tento úkon náleží jmenovanému mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé jsou zastoupeni jedním opatrovníkem a jím provedené úkony byly pro oba stěžovatele společné, náleží opatrovníkovi za každou takto zastoupenou osobu mimosmluvní odměna snižena o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Za dva úkony právní služby tak náleží opatrovníkovi mimosmluvní odměna ve výši 9920 Kč (2 x 2 x 2480 Kč), která se zvyšuje o 600 Kč (2 x 300 Kč) paušální náhrady hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], celkem tedy 10 520 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený opatrovník doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů navýšena o částku odpovídající DPH 21 %. Celkem mu tedy bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena částka 12 730 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 8. února 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu